

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců
JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobci:

- a) **M. N.**, nar. X,
bytem X,
- b) **Bc. L. Ch.**, nar. X,
bytem X,
- c) **J. S.**, nar. X,
bytem X,
- d) **Společenství vlastníků jednotek pro dům v Plzni, Stanko Vodičky 1978/25, 1979/23 a 1980/21**, IČO: 75130637,
se sídlem Stanko Vodičky 1979/23, 326 00 Plzeň,
- e) **Společenství vlastníků U Lomů 9, 11, 13, 15, Plzeň**,
IČO: 75083931,
se sídlem U Lomů 1984/9, 326 00 Plzeň,
- f) **Společenství vlastníků jednotek v domě Wolkerova 1, 3, 5 Plzeň**, IČO: 72019573,
se sídlem Wolkerova 1983/5, 326 00 Plzeň,
*všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Moravcem, advokátem,
se sídlem Malé náměstí 124/15, 500 03 Hradec Králové,*

proti

žalovanému:

Magistrát města Plzně,
se sídlem Škroupova 4, 306 23 Plzeň,

za účasti

osob

zúčastněných
na řízení:

- 1) **CETIN a.s.**, IČO: 04084063,
se sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,
- 2) **T.G., a.s.**, IČO: 45349088,
se sídlem K Cihelnám 699/35a, 326 00 Plzeň,
*zastoupena Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem,
se sídlem Jiráskovo náměstí 816/4, 326 00 Plzeň,*
- 3) **Quantcom, a.s.**, IČO: 28175492,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

se sídlem Křižíkova 36a/237, 326 00 Plzeň,
zastoupena Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou,
se sídlem Valentinská 92/3, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2023, č. j. MMP/110243/23,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2023, č. j. MMP/110243/23 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), zamítl žalovaný odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovany ze dne 5. 12. 2022, č. j. UMO2/19249/22 (dále též jen: „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo společným povolením podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále též jen: „*stavební zákon*“), kterým byl k žádosti společnosti T.G., a. s. (v tomto řízení vystupující jako osoba zúčastněná na řízení; dále též jen: „*T.G.*“) schválen stavební záměr bytového domu na pozemcích p. č. X, XA, XB, XC, XD A XE v k. ú. X (dále též jen: „*stavební záměr*“).
2. Žalobci proti napadenému rozhodnutí brojí žalobou, v níž namítají jeho nezákonnost a nesprávnost. Po věcné stránce žalobci zejména namítají, že by v důsledku realizace stavebního záměru došlo k dalšímu zhoršení dostupnosti parkovacích míst v lokalitě, která je již v současné době z hlediska možností parkování vysoce problematická. Správní orgány však podle žalobců k této problematice řádně nepřihlédly a nesprávně ji právně kvalifikovaly. Žalobci zejména namítají, že je třeba se zabývat otázkou dostatečných kapacit pro parkování nejen z hlediska požadavku stanoveného v § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále též jen: „*vyhláška OPVÚ*“), ale také z hlediska požadavku zachování kvality prostředí dle § 20 odst. 1 téže vyhlášky. V této souvislosti namítají, že v důsledku realizace stavebního záměru dojde ke zhoršení dostupnosti parkovacích míst pro stávající obyvatele dané lokality, že správní orgány ani dostatečně nezjistily skutkový stav věci, když nezjišťovaly aktuální obsazenost dostupných parkovacích míst v dané lokalitě a daly přednost ochraně vlastnického práva stavebníka před ochranou vlastnického práva stávajících obyvatel této lokality. Kromě toho žalobci namítají procesní pochybení v postupu žalovaného, který nezajistil přezkum koordinovaného závazného stanoviska vydaného Magistrátem města Plzně, ačkoliv proti jeho obsahu brojili ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

3. Žalobci uvedli, že pokud bude stavební záměr realizován, vznikne v lokalitě nový bytový objekt s 39 bytovými jednotkami a 54 soukromých parkovacích stání pro uživatele tohoto objektu. V okolí stavebního záměru má být rovněž vybudováno 20 parkovacích míst v ulici U Lomů a dojde k úbytku ploch, které jsou v současné době využívány pro parkování vozidel. Realizací stavebního záměru dojde k podstatnému zásahu do stávajícího rázu lokality a ke snížení dostupnosti parkovacích míst pro stávající obyvatele. Přes tyto námitky žalobců správní orgán neučinil žádné kroky, které by vedly ke zjištění skutečného stavu věci.
4. Napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Nesprávná jsou již základní právní východiska související s uchopením pojmů pohoda bydlení, resp. kvalita prostředí, v důsledku čehož žalovaný odpovídajícím způsobem nevypořádal námitky žalobců týkajících se zhoršení dostupnosti parkovacích kapacit a celkového zhoršení prostředí.
5. Podle žalobců je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda námitky týkající se zhoršení parkovacích podmínek v lokalitě spadají pod obsah neurčitého pojmu pohoda bydlení, resp. kvalita prostředí. Správní orgán I. stupně přitom došel k závěru, že právo zaparkovat automobil v docházkové vzdálenosti není součástí pohody bydlení. Žalobci proto neví, zda se mají vymezovat vůči závěru správního orgánu I. stupně, nebo vůči implicitnímu žalovaného, dle něhož se o součást pohody bydlení jednat může, avšak po stránce obsahové jde o námitku nedůvodnou.
6. Pojem pohoda bydlení, kterého se žalobci domáhají, je pojmem široce reflektovaným v judikatuře správních soudů a je obsahově identický s pojmem kvalita prostředí, s nímž pracuje vyhláška OPVÚ.
7. S ohledem na konstantní judikaturu NSS, z níž plyne, že pohoda bydlení je neurčitým právním pojmem umožňujícím reflexi konkrétních okolností posuzovaného případu a adekvátní vyvážení v kolizi stojících práv a veřejných zájmů, pak je zcela lhostejné, zda vyhláška OPVÚ používá pojem pohoda bydlení, nebo kvalita prostředí a bez ohledu na použitou terminologii platí, že možnost zaparkovat osobní automobil v blízkosti bydliště představuje v dnešní době podstatnou složku komfortu při užívání nemovitosti k bydlení.
8. Pokud se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, dle něhož se o součást pohody bydlení nejedná a že nelze dovozovat jakékoli právo jednotlivce zaparkovat poblíž svého bydliště, pak se jedná o závěr nesprávný, neboť tento aspekt užívání nemovitosti dle žalobců pod uvedený neurčitý pojem podřadit lze. Podstatou námitky není tedy to, zda jsou naplněny normové hodnoty nýbrž to, zda realizace záměru zhorší kvalitu života žalobců v tom kontextu, jak je pojmáno konceptem pohody bydlení, resp. kvality prostředí.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí došel k závěru, že námitka zhoršení dostupnosti parkovacích míst není důvodná, neboť záměr je v souladu s § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ. Tento závěr je zcela zjevně nesprávný. Z judikatury NSS vyplývá, že pojem pohoda bydlení, resp. kvalita prostředí coby důvod námitek účastníků stavebního řízení představuje autonomní pojem, který je odlišný od veřejnoprávních podmínek na využívání území. Žalovaný byl povinen vyhodnotit konkrétní podmínky lokality a konkrétní dopady konkrétního záměru do pohody bydlení žalobců. Pokud má být výstavba realizována uvnitř stabilizované zástavby, musí být velice podrobně uváženo, zda daná lokalita takovou výstavbu pojme a jaké budou její dopady pro stávající obyvatele

lokality. To, že by se správní orgány měly vždy zabývat danou konkrétní lokalitou, vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113.

10. NSS v rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, upozornil na to, že pokud účastník řízení prokáže konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení, musí se stavební úřad s těmito tvrzeními důkladně zabývat, přestože stanoviska dotčených orgánů konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení. Zhodnocení, zda by stavební záměr nepřipustně snížil pohodu bydlení, není jen otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je záležitostí autonomního posouzení stavebním úřadem či odvolacím orgánem po zhodnocení všech relevantních skutečností. Nepřekročení limitních hodnot totiž ještě nutně nemusí znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobeného umístěnou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení.
11. V projednávané věci žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Toho se dopustil tím, že ustrnul na zjištění, že stavební záměr je v souladu s vyhláškou OPVÚ, aniž po skutkové stránce zkoumal, jaké důsledky může mít realizace stavebního záměru pro stávající obyvatele lokality. Podstatný nárůst počtu obyvatel lokality o uživatele nového bytového domu s sebou přinese větší poptávku po parkovacích místech. Skutečnost, že si obyvatelé nového domu budou moci koupit vlastní parkovací stání, zmírňuje intenzitu dopadů, na jejich podstatě to ale nic nemění. V kontextu námítky pohody bydlení totiž není podstatné číslo stanovené podzákonným předpisem, nýbrž skutkové okolnosti projednávané věci. Skutkový závěr, že navýšení počet obyvatel zvýší poptávku po parkovacích stáních nad rámec interních kapacit nového bytového domu, považují žalobci za doložený a odůvodněný.
12. Žalobci považují za nepodložené tvrzení žalovaného, že počet tzv. veřejných parkovacích míst v lokalitě naroste o šest. Žalovaný v rozporu s pravidly logického usuzování pouze hodnotí ta parkovací stání, která jsou na komunikaci vyznačena, což ale neodpovídá poměrům v lokalitě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že obyvatelé lokality mimo veřejného parkoviště o 14 místech živelně parkují na pozemních komunikacích přiléhajících k jejich nemovitostem. Žalobci v průběhu správního řízení opakovaně navrhovali, aby bylo provedeno šetření na místě samém za účelem ověření skutečného počtu parkovacích míst, neboť právě tento údaj je relevantním referenčním údajem rozhodným pro vypořádání jejich námitek. Údaj o počtu parkovacích míst vyznačených čarami na veřejné komunikaci je pro tyto účely nevypovídající.
13. Ze stejných důvodů nemůže obstát ani dílčí závěr žalovaného, dle něhož žalobci nepředložili důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobci přitom navrhovali provedení šetření na místě. Tento důkaz nebyl bez jakéhokoli odůvodnění proveden. Žalovaný proto nezjistil úplný skutkový stav, neboť navzdory námítkám a návrhům žalobců rezignoval na zjištění stávající kapacity parkovacích míst, kterou by bylo možné porovnat se stavem, který by nastal v případě realizace stavebního záměru.
14. NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 33/2013-58, uvedl, že cílem institutu pohody bydlení je, aby test proporcionality zásahu do vlastnických práv proběhl nepřímou již v rámci posuzování míry narušení pohody bydlení na předmětných pozemcích. Z toho vyplývá, že správní orgán I. stupně má zkoumat, zda realizaci stavebního záměru nedojde k nepřiměřenému zásahu do vlastnického práva vlastníků sousední nemovitosti. Těmito obecnými východisky se žalovaný neřídil, neboť stavební záměr posuzoval výhradně prizmatem stavebníka. Z tohoto důvodu je nutné odmítnout závěr žalovaného, dle něž

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

otázka parkování stávajících obyvatel lokality není předmětem řízení. Žalovaný i správní orgán I. stupně měli posoudit dopady realizace záměru při respektování zásady rovnosti vlastnického práva všech dotčených vlastníků.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval absurdní závěr správního orgánu I. stupně, že je věcí svobodné volby vlastníků sousedních domů, jakou cestou se vydají při řešení problému s parkováním. Nelze přitom přehlédnout, že žalovaným vzývané vlastnické právo k pozemku, na němž je dnes umístěna komunikace, bylo na stavebníka, tedy společnost T.G. převedeno městským obvodem Plzeň 2. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný nesprávně absolutizuje důsledky skutečnosti, že T.G. je vlastníkem pozemků, na nichž se má stavět.
16. Žalobci během správního řízení opakovaně poukazovali na to, že stavební záměr dostatečným způsobem nezohledňuje zájmy stávajících obyvatel lokality. Narušuje totiž stabilní stav dané lokality. Žalobci proto v odvolání poukazovali na nutnost zkoumat dopady výstavby v komplexu řešeného území jako celku. Žalovaný tuto námitku odmítl.
17. Správní orgány absolutizovaly význam vlastnického práva T.G., když svá rozhodnutí založily na východisku, podle něhož pokud T.G. splní všechny požadavky vyplývající z územního plánu, je její žádosti nutné vyhovět. Tento závěr ale není správný. Stavební záměr měl být posouzen i z hlediska jeho souladu s veřejným zájmem a právy a oprávněními dotčených osob.
18. Text koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Plzně č. j. MMP/115292/22, je zcela obecný a uniformní, takže by v identické míře obstál ve vztahu k jakémukoli stavebnímu záměru. Žalobci již v odvolacím řízení namítali, že musí být velice podrobně uváženo, zda daná lokalita výstavbu pojme a jaké budou její dopady pro stávající obyvatele. Tato otázka nemůže být vyřešena konstatováním, že jde o soukromé vlastnictví a územní plán výstavbu umožňuje.
19. Žalovaný při rozhodování překročil své kompetence, neboť odvolací námitky týkající se citovaného závazného stanoviska měly být podrobeny přezkumu podle § 149 odst. 7 správního řádu, tedy žalovaný si měl vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu, který závazné stanovisko vydal. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by tak žalovaný či správní orgán I. stupně postupovali. Řízení je tak zatížené podstatnou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Vyjádření žalovaného

20. Podle žalovaného nebyl zásah do kvality prostředí prokázán. Pouhým nahlédnutím do dokumentace je jasné, že stavební záměr řeší parkovací místa dostatečně, veřejné parkoviště v dotčené lokalitě se navíc rozšíří a dojde k přeložení stávající pozemní komunikace. Žalobci by měli doložit, kde konkrétně parkují, zda je to právně možné a jakým způsobem dochází k zásahu do jejich práv. Žalovaný považuje za absurdní domáhat se u soudu nedovoleného parkování a tvrdit, že na takové parkování mají nárok. Určitě se nemůže jednat o zásah do práv žalobců.
21. Společnost T.G. ve stavebním řízení předložila úplnou projektovou dokumentaci, která řeší obecné otázky pro výstavbu, a ta byla projednána dotčenými orgány. V řízení se neprokázalo, že by stavební záměr byl v rozporu s jakýmkoli veřejným zájmem. Správní orgán I. stupně řádně projednal a pečlivě odůvodnil souhlas svého rozhodnutí se všemi

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ustanoveními prováděcích právních předpisů. Žalobci nenamítají zásah do svých věcných práv. Stavební záměr zasahuje do pozemních komunikací, které jsou ve vlastnictví města, a vztahuje se na ně institut obecného užívání.

22. Žalobci v odvolacím řízení nenamítali nesoulad stavebního záměru s územním plánem a ani nepožadovali přezkum závazného stanoviska orgánu územního plánování.
23. Z náhledu do projektové dokumentace vyplývá, že je pro stavební záměr navrženo 54 parkovacích stání. Z výpočtu počtu parkovacích stání vyplývá, že potřebných je dle normových požadavků 47 parkovacích stání. V textové zprávě je uvedeno, že se návrhem ruší 14 parkovacích míst veřejného parkoviště v ulici U Lomů a nově je navrženo 20 parkovacích míst. Stavební záměr tak počet parkovacích míst ve veřejném prostoru nesnižuje, naopak jejich počet zvyšuje, a nedochází proto ke zhoršení dostupnosti parkovacích míst v dané lokalitě.
24. Žalovaný sdělil, že stávající zástavba bytových domů nemá (kvůli době svého vzniku) otázku parkovacích míst vůbec řešenou. Obyvatelé lokality parkují jednak na veřejném parkovišti o 14 místech a dále živelně odstavují své automobily na pozemních komunikacích přiléhajících k jejich nemovitostem. Šířkové parametry komunikací s obousměrným provozem v lokalitě ale neumožňují parkování vozidel v souladu s § 25 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, živelné parkování na nich je tedy protiprávní.
25. Pojem kvalita prostředí obsažený v § 20 odst. 1 vyhlášky OPVÚ nahradil dříve užívaný pojem pohody bydlení. Pohoda bydlení či kvalita prostředí nejsou zákonodárcem blíže vysvětleny, vyjádřil se k nim ale NSS. Podle rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, je pohodou bydlení souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Pohoda bydlení je dána např. nízkou hladinou hluku, čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu či osluněním. Správní orgán při posuzování zajištění pohody bydlení nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba dotýkat. Způsob života dotčených osob nesmí vybočit od obecných požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností. Vyhláška OPVÚ obsahuje pojem kvalita prostředí, proto se s ním správní orgán zaobírá. Podle § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ se vždy stavební pozemek vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky.
26. Podle rozsudku NSS ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 As 175/2019-49, je kvalita prostředí neurčitým právním pojmem, jehož obsahem je souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Kvalita prostředí je tedy dána zejm. kvalitou jednotlivých složek životního prostředí. Při posouzení kvality prostředí z objektivních hledisek přitom nelze zcela odhlížet od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, jichž se má stavba, jejíž vliv na kvalitu prostředí je zkoumán, dotýkat. Lze dále předpokládat, že pokud normy o obecných požadavcích na výstavbu, které svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí, jsou dodrženy, pak budou splněny i podmínky na kvalitu prostředí.

27. Podle žalovaného jsou splněny požadavky vyhlášky OPVÚ. Uvedl, že žalobci není tvrzeno porušení pohody bydlení jako souhrnu jednotlivých činitelů, ale je jimi spatřován ve zhoršených podmínkách pro parkování. V tom smyslu je ale stavební záměr v souladu s normovými hodnotami. Faktickým navýšením parkovacích míst v lokalitě nemůže dojít k narušení pohody bydlení.
28. Žalovaný uvedl, že není jasné, co přesně žalobci považují za nezjištění skutkových okolností a co by mělo zjistit. Dále není jasné, s jakým právním předpisem je stavební záměr v rozporu.
29. Námitka údajného zhoršení dostupnosti parkovacích míst byla v napadeném rozhodnutí jednoznačně vypořádána. Námitky žalobců neobsahují zásadní argument, který by byl opomenut či nebyl posouzen. Správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Fakta v daném případě hovoří jasně. Žalobci svá tvrzení nikterak nedoložili ani neoznačili důkazy na podporu svých tvrzení.
30. Namítaná neúplnost skutkového zjištění je absurdní. V lokalitě je jediné veřejné parkoviště, které se rozšíří o 6 míst. Tvrzení, že žalovaný rezignoval na zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, je při pouhém pohledu do projektové dokumentace a odůvodnění rozhodnutí zjevně neudržitelné.
31. Během řízení nebylo prokázáno, že by došlo k jakémukoli zásahu do práv sousedů. Žalobci bojují o zachování možnosti parkovat na veřejných pozemních komunikacích, na kterých může parkovat každý. K redukci této možnosti nedochází.
32. Konečně žalovaný uvedl, že součástí odvolání nebylo zpochybnění obsahu závazného stanoviska orgánu územního plánování a ani výslovný požadavek na jeho přezkum. Proto ani nebyl důvod aktivovat postup podle § 149 odst. 7 správního řádu.

Vyjádrění osoby zúčastněné na řízení

33. K žalobě osoba zúčastněná na řízení T.G. (v posuzované věci stavebník) uvedla, že s nesouhlasí a že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí považuje za správné. Žalobci ignorují vlastnická práva T.G. do té míry, že jí absurdně vytýkají, že hodlá na svých vlastních pozemcích zřídit legální parkovací místa a tím omezit možnost parkování žalobců na cizích pozemcích.
34. Žalobci blíže nespecifikovali, v čem má být napadené rozhodnutí nezákonné či nesprávné, resp. neodkázali na konkrétní zákonná ustanovení, která by jím měla být porušena.
35. Je nepravdivé tvrzení, že se správní orgány nezabývaly posuzováním pohody bydlení resp. kvalitou prostředí, včetně otázky parkování, komplexně. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán I. stupně došel k závěru, že pohoda bydlení realizací stavebního záměru narušena nebude.
36. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť oba správní orgány se zabývaly odůvodněním svých rozhodnutí dostatečně a v souladu se zákonem.
37. Ačkoli žalobci vytýkají správnímu orgánu I. stupně, že se nedostatečně zabýval otázkou pohody bydlení, sami v zásadě pod tento pojem podřadili pouze dostupnost parkování. Zcela přitom ignorují, že jde o pojem podstatně širší, kdy je třeba zabývat se i jeho dalšími atributy, jak učinil zcela správně i správní orgán I. stupně.

38. Žalobci svým přístupem zneužívají svých procesních práv na úkor T.G., když pouze domnělým právem na nedotknutelnost parkování se snaží zabránit T.G. na realizaci stavebního záměru. Takové jednání porušuje práva T.G. na nedotknutelnost vlastnictví.
39. Je jasné, že se správní orgány otázkou parkovacích míst ve vztahu ke stavebnímu záměru zabývaly. Je nesporné, že s novým návrhem dojde k rozšíření veřejného parkoviště ze 14 na 20 míst, dojde také k přeložení stávající komunikace, nebude tak snížen limit na dosavadním způsobu parkování. Je třeba zdůraznit, že stavební záměr má mimo zvyklosti naddimenzované řešení parkovacích stání.
40. Podle T.G. byl zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nešlo mít důvodné pochybnosti.
41. Žalobci se zcela absurdně dovolávají principu proporcionality, když tvrdí, že jejich právo parkovat bezprostředně před svým bytem je nadřazeno vlastnickému právu vlastníka sousedního pozemku. S principem proporcionality je téměř nerozlučně spojen i princip subsidiarity, dle něhož zásah do vlastnických práv musí být proveden nejméně zatěžujícím způsobem. Pokud tedy žalobci mají možnost jiného parkování než na pozemku T.G., byť ve větší vzdálenosti, než jsou doposud zvyklí, pak nepochybně nemohou omezovat právo T.G. na užívání nemovitosti a realizaci stavebního záměru.
42. K námitce nedostatečného zohlednění zájmu stávajících obyvatel lokality T.G. uvedla, že jediným zájmem žalobců je parkovat doslova před vlastním vchodem na úkor rozvoje celé lokality v souladu s územním plánem a další územně plánovací dokumentací. Osobní zájmy jedince však nemohou neomezeně bránit veřejnému zájmu na rozvoj obce. Pokud je ze strany žalobců namítáno, že záměru stavby musí předcházet detailní analýza dopadu výstavby na okolí, pak zcela opomíjejí, že taková analýza byla provedena již v procesu vydání územního plánu Plzeň, která právě realizaci bytové výstavby v dané lokalitě doporučila. Další podrobnou analýzu pak provedly i orgány veřejné moci v rámci probíhajícího řízení, a to hned v několika stupních.

Replika žalobců

43. Tři dny před konáním nařízeného jednání obdržel soud o žalobců repliku na vyjádření žalovaného. Podle žalobců je s ohledem na obsah vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení nutné vypořádat s otázkami: zda dostupnost parkování poblíž bytu tvoří součást pohody bydlení, zda zásah do této části pohody bydlení pojmově vylučuje skutečnost, že normovaný počet parkovacích míst byl dodržen či překročen a zda a jakým způsobem mají být před realizací záměru zohledněny zájmy stávajících obyvatel lokality.
44. Žalobci se neztotožňují s argumentací žalovaného ve vyjádření a setrvávají na svém názoru, že dostupnost parkování tvoří součást pohody bydlení a lze ji tak pod tento neurčitý pojem podřadit. Žalobci jsou přitom přesvědčeni o tom, že součástí prostředí k bydlení významně ovlivňující kvalitu života je i dostupnost parkování. Nejde jen o záležitost osobního pohodlí ale často i o kvalitu zajišťování základních životních potřeb.
45. Stejně tak není na místě argumentace, že není možné nárokovat parkovací místo. Žalobci během správního řízení doložili Zprávu o uplatňování územního plánu Plzeň, v níž je jako jeden z nedostatků řešeného území pojmenován problém parkování, a dále pak dokumentaci Projektu regenerace sídliště Plzeň – Slovany, centrální část, z něhož plyne, že mezi zásadní nedostatky lokality identifikované v dotaznících obyvatel byl na prvním místě uveden právě nedostatek parkovacích míst. Tato skutečnost jednoznačně vypovídá

o tom, že dostupné parkovací místo je v dnešní době považováno za statek, který významnou měrou zkvalitňuje bydlení.

46. Žalobci nesouhlasí s názorem žalovaného, dle něž pokud byly splněny požadavky vyhlášky OPVÚ, nemůže být stavební záměr v rozporu s požadavky této vyhlášky a zhoršovat kvalitu prostředí. Uvedli přitom, že správní orgány zcela rezignovaly na zjištění konkrétních podmínek v dané lokalitě a zjednodušeně řečeno se spokojily s tím, že budou saturovány.
47. Žalobci dále v podané žalobě namítají, že žalovaný pochybil, když poskytl ochranu výhradně právům osoby zúčastněné na řízení, aniž jakkoli reflektoval práva a oprávněné zájmy žalobců, a to zejména pokud jde o dopady realizace záměru do lokality, kde žalobci žijí.
48. Společnost T.G. v reakci na tuto námitku uvedla, že žalobci pouze ze svých subjektivních práv, avšak jinak neospravedlnitelných důvodů, brání rozvoji lokality. Tento argument žalobci odmítají. Realizací stavebního záměru k žádnému rozvoji a naplnění veřejného zájmu nedojde, právě naopak. Žalobci během řízení předložili dokumentaci Projektu regenerace sídliště Plzeň-Slovan, centrální část zpracovanou Útvarem koncepce a rozvoje města Plzeň ve spolupráci s Úřadem městského obvodu Plzeň 2 – Slovan. Tento projekt regenerace sídliště měl ambici zlepšit kvalitu prostředí mj. řešením problematiky dopravy v klidu návrhem nových ploch pro parkování.
49. Je zcela zřejmé, že realizace těchto záměrů, které sledují skutečný veřejný zájem a mají potenciál zkvalitnit prostředí dané lokality, bude v případě realizace stavebního záměru vyloučena nebo alespoň podstatně ztížena.
50. Žalobci obsahově obdobné námitky uplatnili již v podaném odvolání, v němž namítali, že má být podrobně uváženo, zda lokalita, v níž má být výstavba realizována, takovouto změnu opravdu pojme. Podstata této námitky směřuje do obsahu koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Plzně č. j. MMP/115292/22, které bylo jedním z podkladů rozhodnutí.

Jednání ve věci

51. Soud ve věci dne 28. 2. 2024 konal jednání. Zúčastnili se ho žalobkyně paní M. N., zástupce žalobců, pan JUDr. Ondřej Moravec, Ph.D., za stranu žalovaného jednal pan JUDr. Jiří Kubík, pověřený zaměstnanec, a jednání se také zúčastnil zástupce osoby zúčastněné na řízení, pan Mgr. Jan Šlechta, advokátní koncipient zmocněný k jejímu zastupování na jednání advokátem Mgr. Lukášem Hegnerem.
52. Zástupce žalobců odkázal na znění žaloby a dalšího vyjádření k věci, jež soudu doručil. Poté se věnoval zásadním argumentům, o něž se žaloba opírá. Zástupce žalovaného shrnul argumentaci, jež je obsažena ve vyjádření k žalobě a v reakci na tvrzení zástupce žalovaného nabídl pohled správního orgánu. Zástupce žalobců následně zodpověděl několik dotazů soudu a poukázal na pasáže v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v nichž je podle jeho názoru obsažena argumentace proti obsahu koordinovaného závazného stanoviska. K věci se vyjádřil i zástupce osoby zúčastněné na řízení. Zástupce žalobců navrhl provést důkaz kupní smlouvou, jejímž prostřednictvím převedlo město Plzeň vlastnictví pozemku na společnost T.G., dále

usnesení rady města Plzně a důvodovou zprávu, v nichž se vychází z toho, že na tomto pozemku vznikne polyfunkční domov pro seniory.

53. Soud dokazování neprováděl. Zástupcem žalobců předložené dokumenty totiž vyhodnotil jako nerelevantní z hlediska posouzení žaloby. Týkají se totiž soukromoprávního vztahu mezi městem Plzeň a osobou zúčastněnou na řízení, resp. intencí samotného města Plzně, co se má s převáděným pozemkem stát. Tyto otázky ale nejsou pro projednávanou věc rozhodující, protože správní orgány v projednávané věci nebyly oprávněny posuzovat, zda stavebník (tj. osoba zúčastněná na řízení) naplňuje záměry původního vlastníka pozemků, na nichž má být stavební záměr realizován, případně zda stavební záměr jakkoli odpovídá představám, které jsou právně nezávazně spojovány se záměrem revitalizace sídliště Slovany.

Posouzení věci

54. Žalobci nejprve namítli nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud se touto námitkou zabýval v první řadě také proto, že, jak dovodil NSS, *„teprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami“* (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Tato vada napadeného rozhodnutí byla podle žalobců založena tím, že není jasné, zda námitky vztahující se ke zhoršení nevyhovujících parkovacích kapacit v lokalitě spadají pod obsah pojmu pohoda bydlení resp. kvalita prostředí. Zatímco správní orgán I. stupně podle žalobců dospěl k závěru, že tomu tak není, u žalovaného není jasné, jak se k této otázce staví.
55. Soud k této námitce předesílá, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobci v projednávané věci namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ta bývá způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
56. Již ze samotné formulace příslušné části žaloby (str. 4) je patrné, že vadou nepřezkoumatelnosti, jak ji žalobci tvrdí, napadené rozhodnutí stíženo není. Sami totiž uvádějí (zdůraznění připojil soud), že *„žalobce neví, zda se má vymezovat vůči závěru prvostupňového orgánu (dle něhož se o součást pohody bydlení nejedná), nebo vůči implicitnímu závěru žalovaného, dle něhož se o součást pohody bydlení jednat může, avšak po stránce obsahové jde o námitku nedůvodnou.“* Jak totiž plyne ze shora podané rekapitulace judikatorních závěrů, vada nepřezkoumatelnosti může být založena teprve tehdy,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nevyjádří-li se správní orgán k uplatnění námitky ani implicitně. Tj. lze-li alespoň implicitně dovodit jeho názor ohledně toho, zda uplatněnou námitku považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou a z jakého důvodu, tedy sice bez toho, aby se k ní vyjádřil přímo, *expressis verbis*, ale přesto dostatečně srozumitelně a pochopitelně, pak se o nepřezkoumatelnost nejedná. Pokud sami žalobci uvádějí, že nevědí, zda se mají vymezovat vůči implicitnímu závěru žalovaného, že se o součást pohody bydlení jednat může, ale obsahově jde o námitku nedůvodnou, sami tím přiznávají, že se jim v odůvodnění napadeného rozhodnutí podařilo názor žalovaného identifikovat, a to včetně důvodů, které k jeho zaujetí žalovaného vedly (ostatně, celý následující obsah žaloby, v němž žalobci se závěry žalovaného polemizují, svědčí o tom, že tyto závěry byly žalobcům srozumitelné).

57. Uvádějí-li přitom žalobci, že nevědí, zda se místo závěrů žalovaného nemají vymezovat vůči závěrům správního orgánu I. stupně, je možno toto dilema vyřešit odkazem na právní úpravu žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Předmětem přezkumu je v něm zásadně rozhodnutí správního orgánu o podaném řádném opravném prostředku, v konkrétním případě tedy napadené rozhodnutí žalovaného. Jak konstatoval NSS ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně. Z toho plyne, že došlo-li k posunu v argumentaci žalovaného oproti argumentaci správního orgánu I. stupně, nemá v žalobě proti rozhodnutí žalovaného valného smyslu namítat nesprávnost závěrů správního orgánu I. stupně a skrze tyto námitky se domáhat zrušení rozhodnutí žalovaného, jež obsahuje argumentaci odlišnou.
58. Nad rámec uvedeného soud pouze konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrný názor, který žalovaný při výkladu pojmu kvalita prostředí zaujal: má za to, že jde o neurčitý právní pojem obsažený ve vyhlášce OPVÚ, návod k jehož výkladu podala i jím citovaná judikatura NSS; jde-li o počet parkovacích stání, odkazuje vyhláška OPVÚ ve svém ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) na příslušnou českou technickou normu. Její dodržení pak zaručuje splnění požadavků této vyhlášky. Názor žalovaného by tedy zřejmě bylo možno shrnout tak, že pakliže stavební záměr splňuje, jde-li o počet parkovacích stání, příslušnou českou technickou normu, je tento záměr z tohoto hlediska souladný s vyhláškou. Proto není možno jeho faktický nesoulad s touto vyhláškou ze stejného důvodu, tedy z důvodu počtu parkovacích stání, konstruovat ani skrze výklad jiného jejího ustanovení. Lapidárně a zcela konkrétně řešeno: podle žalovaného nelze konstatovat, že konkrétní stavební záměr, který disponuje předepsaným počtem parkovacích stání z hlediska § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ, současně nedisponuje předepsaným počtem parkovacích stání z hlediska jiného ustanovení téže vyhlášky.
59. Ve druhém žalobním bodu žalobci tvrdí nesprávnost právního posouzení námitky týkající se zhoršení dostupnosti parkovacích míst. Podle žalobců je pojem kvality prostředí autonomním a nelze jej ztotožňovat s ostatními veřejnoprávními podmínkami na využívání území. Není proto možné zredukovat námitky žalobců pouze na poměření stavebního záměru s požadavky vyhlášky OPVÚ.
60. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky OPVÚ: „*V souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků,*

stanovování podmínek jejich využívání a umístování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.“

61. Dle § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ: „*Stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky.*“
62. Soud předesílá, že z projektové dokumentace stavebního záměru, jež je součástí správního spisu, z části týkající se komunikací a zpevněných ploch, jež byla zpracována autorizovanou technickou Janou Příbaňovou, a z technické zprávy projektové dokumentace se podává, že pro stavební záměr bylo navrženo 54 parkovacích stání, přičemž z výpočtu plyne, že normově je požadovaných 47 parkovacích stání. Stavební záměr tedy počítá s vyšším než normou požadovaným počtem parkovacích stání, a to o sedm, tedy o 15 % více. Na str. 2 textové zprávy se konstatuje, že byt se ruší 14 parkovacích stání na veřejném parkovišti v ulici U Lomů, nově je zde navrženo 20 parkovacích stání. Veřejné parkoviště tedy bude ve výsledku rozšířeno o 6 parkovacích stání. Na těchto zjištěních vybudovaly správní orgány v posuzované věci nejen závěr nejen o tom, že stavební záměr odpovídá požadavku plynoucímu z § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ, ale i o nedůvodnosti souvisejících námitek žalobců.
63. Není pochyb o tom, že kvalita prostředí (pojem používaný současnými stavebními předpisy), stejně jako pojem pohody bydlení, který byl stavebními předpisy používán dříve, jsou neurčitými právními pojmy. Při jejich výkladu platí, že správní orgán se musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň v podstatných rysech obsah neurčitého právního pojmu vymezit, a to tak, aby bylo zřejmé, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu zařadit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73).
64. V rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, dospěl kasační soud k závěru, podle něhož lze pohodu bydlení (dle § 8 odst. 1 *in fine* vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu) vymezit jako „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.*“ Současně je dle uvedeného rozhodnutí třeba přihlížet i k subjektivním hlediskům daným způsobem života osob, jichž se má stavba dotýkat, pokud tyto subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Kvalita prostředí je tedy dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, přičemž pro její zabezpečení se zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky.
65. Na tyto závěry pak NSS navázal svým rozsudkem ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS, v němž uzavřel, že mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

bytu, a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí. Správný orgán při posuzování, zda mohlo dojít k narušení pohody bydlení, musí přihlížet i ke konkrétním zvláštěm lokality. V lokalitě s vysokou úrovní státní, příp. i mezinárodní památkové ochrany stavební úřady vybírají pouze mírnější a citlivější varianty zásahů do jejího vzhledu (jde o právní věty ad I. a ad II., s nimiž byl citovaný judikát publikován). NSS tak učinil na skutkovém podkladě případu, v němž byla namítána zásadní změna výhledových poměrů v důsledku nízké odstupové vzdálenosti nové výstavby, a to v lokalitě s vysokou úrovní památkové ochrany.

66. V rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 As 175/2019-49, pak NSS konstatoval, že pojem kvalita prostředí je zaměnitelný s dříve používaným pojmem pohoda bydlení, přičemž: *„podmínkou narušení kvality prostředí není překročení stanovených technických podmínek výstavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123), na straně druhé nelze odhlížet od základního předpokladu, že normy o obecných požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí. Jsou-li tedy tyto normy dodrženy, lze předpokládat, že budou splněny i podmínky na kvalitu prostředí. Pokud má v posuzované věci nástavbou garáže dojít k mírnému zhoršení osvětlenosti posuzovaného obytného prostoru, ovšem stále při současném zachování vyšší než nejnižší hodnoty požadované příslušnou normou ČSN, změnu kvality prostředí lze považovat za únosnou.“* Obdobné závěry jsou obsaženy i v rozsudku NSS ze dne 10. 5. 2010, č. j. 2 As 6/2010-164, v němž kasační soud uzavřel, že při vypořádávání námítky narušení pohody bydlení nelze ustát jen na konstatování dodržení hygienických limitů, protože pohoda bydlení je samostatným hlediskem, které je třeba posuzovat. Proto se institut pohody bydlení uplatní i tam, kde nejsou žádné veřejnoprávní regulativy stanoveny (rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012-40).
67. Na podkladě citovaných závěrů z rozhodovací praxe NSS lze žalobcům přisvědčit, že kvalita prostředí je autonomním neurčitým právním pojmem, který nelze ztotožňovat s veřejnoprávními technickými podmínkami výstavby. Současně však nelze odhlédnout od toho, že zcela zásadní roli v naplňování kvality prostředí hraje zejména ochrana jednotlivým složek životního prostředí a ochrana před imisemi v širokém slova smyslu. Tam, kde se NSS ve své judikatuře od tohoto pojetí kvality prostředí odchyluje, tj. zahrnuje pod něj i jiné činitele či jiná hlediska, než která jsou součástí složek životního prostředí, jedná se o taková hlediska, která jsou s nimi alespoň určitým způsobem spjata (např. zmíněné výhledové poměry, zastínění apod.). Tyto pomyslné složky pohody bydlení pak spojuje to, že jejich vliv podléhá v tom či onom směru veřejnoprávní regulaci, ať už obecně z hlediska práva na příznivé životní prostředí, nebo konkrétně např. pokud jde o regulaci hlukové zátěže, ionizujícího a neionizujícího záření, apod. Přitom platí, že samo vyhovění předepsané regulaci vytváří vyvratitelnou domněnku, že jsou splněny i podmínky zachování kvality prostředí. Tato domněnka však může být v konkrétním případě vyvrácena.
68. Oproti tomu nelze odnikud dovodit veřejné subjektivní právo na parkovací místo (notabene v docházkové vzdálenosti) od konkrétní bytové jednotky. Žádný právní předpis nestanoví, že vlastník bytové jednotky má s tímto vlastnickým právem inherentně spjata právo požadovat (od města či od kohokoliv jiného) konkrétní parkovací místo, ani obecněji vymezenou možnost zaparkovat v dané lokalitě. Tím méně to platí pro situaci, kdy, jak správně poukázal zástupce žalobců během jednání, je v dnešní době zvykem, že vlastníky jednoho bytu je využíváno více automobilů než jeden. Právě takovýto enormní růst poptávky po parkovacích místech stojí za vznikem řady konfliktních situací týkajících

se parkování ve velké řadě měst a obcí. Požadavek na uzpůsobování podob měst, stavební úpravy sídlišť a jiných vytížených lokalit tak, aby rostoucí poptávce po parkování odpovídaly, však nemá oporu ve veřejném subjektivním právu vlastníků konkrétních bytových jednotek zaparkovat v docházkové vzdálenosti od svého bytu, ať už na veřejných parkovištích, nebo dokonce protiprávně na veřejných komunikacích. Proto nemůže být tento požadavek ani složkou kvality prostředí v právním smyslu, jakkoli fakticky je neoddiskutovatelné, že pohodlná možnost parkování zlepšuje uživatelský komfort vlastníků bytů. Koneckonců je totiž tato stále rostoucí poptávka neuspokojitelná: nároky na parkování mohou v čase neustále růst, takže inherentně omezený prostor měst nemůže k uspokojení takové poptávky dostačovat. Měl-li by tedy tento požadavek prosazován právem, znamenalo by to v konečném důsledku buď stavební uzávěru příslušných lokalit, případně jejich přeměnu na v podstatě dystopickou krajinu sídlišť obklopenou parkovišti.

69. Požadavek na zajištění parkování na veřejné komunikaci v bezprostředním sousedství s vlastní nemovitostí tedy nelze *prima facie* chápat jako součást ochrany nějaké složky životního prostředí a případnou nutnost parkovat na vzdálenějším místě od vlastní nemovitosti není možno rozumět ani jako imisi či jejímu důsledku (tou by jistě mohlo v této souvislosti být případné zvýšené dopravní zatížení, exhalace z automobilů apod., ale toho se žalobci nedovolávají, ačkoliv správní orgány obou stupňů konstatovaly, že případné zvýšení dopravní nároky daná lokalita absorbuje).
70. Protože samotný stavební záměr disponuje vyšším než příslušnou normou vyžadovaným počtem parkovacích stání a rovněž rozšiřuje počet parkovacích míst na přilehlém veřejném parkovišti, je nutno konstatovat, že parkování, o které žalobcům jde v jejich námitkách, je parkováním na pozemních komunikacích v ulicích XF, XG a XH. To přitom lze považovat za součást obecného užívání pozemních komunikací v intencích § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení platí: „*V mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.*“ Právo obecného užívání přitom z podstaty věci svědčí každému, tedy nejen množině těch, kteří jej v určité lokalitě využívají toho času, ale stejně tak i těm, kteří je mohou využívat v budoucnu, třeba proto, že se do ní přistěhují, nebo do ní potřebují jet za tím či oním účelem (to je podstatné právě pro nyní řešenou lokalitu, v níž se nachází na poměrně malém prostoru celá řada vytížených veřejných sportovišť). Nejde tedy o právo, které by svědčilo výlučně a právě jen vlastníkům nemovitostí přiléhajícím k daným komunikacím z titulu jejich samotného vlastnického práva k těmto nemovitostem, ani není možno konstatovat, že jejich právo na parkování na veřejných komunikacích v této lokalitě by bylo jakkoli silnější než kohokoli jiného. Z projektové dokumentace stavebního záměru přitom neplyne, že by se na obecném užívání těchto komunikací mělo změnit cokoli, co by z něj žalobce fakticky vylučovalo či omezovalo (za takovou změnu nelze považovat ani částečnou přeložku stávající pozemní komunikace v ulici XF).
71. Jakkoli to pak není v dané souvislosti zcela rozhodující, je nutno poukázat i na to, že obecné užívání pozemní komunikace požívá právní ochrany právě tehdy, uskutečňuje-li se v mezích zvláštních zákonů, zejména zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Ten přitom ve svém § 25 odst. 3 stanoví: „*Při stání musí zůstat volný alespoň*

jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy.“ Žalobci nezpochybnili závěr správních orgánů, podle nichž stávající místní komunikace v dané lokalitě (ulice XF, XG a XH) mají šířku vozovky 5,75 m, přičemž umožňují obousměrný provoz, takže stání na nich je (mimo vyznačená stání) *de iure* nepřípustné. Domáhají-li se tedy žalobci toho, aby správní orgány vzaly v potaz coby součást pojmu kvalita prostředí i jejich možnost parkovat na komunikacích, kde to odporuje zákonu (jak o tom svědčí jejich výtky na str. 6 žaloby, že správní orgány vzaly v úvahu jen parkovací stání, která jsou na komunikaci vyznačena), domáhají se fakticky ochrany svého protiprávního jednání, což je nepřípustné samo o sobě.

72. Přehlednout není možno ani systematiku relevantní právní úpravy. Pakliže speciální ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ jednoznačně uvádí, že stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání v rozsahu požadavků příslušné české technické normy, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky, není podle názoru soudu možno z obecnějšího požadavku na umístování staveb upraveného v § 20 odst. 1 vyhlášky OPVÚ dovozovat, že fakticky tato vyhláška současně vyžaduje v konkrétních situacích jiný (tj. vyšší) počet parkovacích stání, takže se v těchto konkrétních případech záruka daná speciálním ustanovením § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ neuplatní. Takový závěr by posléze uvedenou garanci zcela vyprázdnil. Jak už soud uvedl výše, problematika parkovacích stání je obecně pocítována jako čím dál tím palčivější a snahy o její řešení jsou na mnoha místech velmi konfliktní. S ohledem na to, že je zřejmě jen velmi málo lokalit, v nichž by jejich obyvatelé měli pocit, že mají dostatek parkovacích stání, takže se o ně rádi podělí i s případnými vlastníky bytů v nově budovaných bytových domech, znamenal by požadavek, který plyne z názoru žalobců, že by se rozvoj bytové výstavby uvnitř měst musel prakticky zastavit. Stavební úřady by totiž v každém případě musely vyžadovat nejen to, aby stavební záměry odpovídaly požadavku plynoucím z § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ, ale nad rámec toho by ještě musely posuzovat, zda potenciálně nedojde ke zvýšené poptávce i po parkovacích stáních na veřejných komunikacích (v rámci jejich obecného užívání), což by mohl být zásah do kvality prostředí nesouladný s § 20 odst. 1 vyhlášky OPVÚ. Požadavek předvídatelnosti právní úpravy (a postupu stavebních úřadů), legitimního očekávání a koneckonců i srozumitelnosti právní úpravy by byl takovým postupem zásadně narušen, protože by požadavek na vybudování určitého počtu parkovacích stání, který musí být nakonec vždy zcela konkrétní, tedy jednoznačně určený, závisel na velmi složité předvídatelné a přezkoumatelné úvaze každého stavebního úřadu, resp. nakonec správního soudu, jaký počet parkovacích stání zabezpečí, že nedojde k zásahu do kvality prostředí současných obyvatel dané lokality, jak tento pojem vykládají žalobci.
73. Žalobcům není možno přisvědčit, ani pokud se snaží podřadit svůj zájem na parkování v bezprostředním sousedství svých nemovitostí pojmu kvalita prostředí skrze argument, že stavební úřady jsou povinny tento pojem vykládat s přihlédnutím ke konkrétním zvláštěm lokalitě. Relativní nedostatek parkovacích míst je totiž jev zcela obecný vyskytující se v té či oné míře závažnosti na prakticky každém sídlišti či hustěji obydlené lokalitě. Nejde tedy o nic výjimečného, co by se týkalo jen plzeňské části Slovany, jakkoli soud nezpochybňuje, že situace jde v tamních poměrech o problematiku naléhavou, jak konstatuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Odkaz žalobců na rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, tak soud nepovažuje ve skutkových okolnostech projednávaného případu za přílehlavý. NSS v něm totiž řešil případ, který se týkal lokality

s vysokou úrovní státní, příp. i mezinárodní památkové ochrany. Přehlédnout v této souvislosti není možno ani to, že jsou to právě nemovitosti žalobců, které vlastními parkovacími stáními nedisponují (což vychází z doby jejich vzniku). Žalobci se tedy domáhají ochrany svého – částečně protiprávně uspokojovaného – zájmu na co nejbližším parkování na úkor vlastníka sousedních pozemků, který je má zájem rozvíjet včetně vybudování většího počtu parkovacích stání, než je povinen dle platné právní úpravy, přičemž samy jejich nemovitosti ani žádnými parkovacími stáními nedisponují. Přesto by měl být jejich zájem na v podstatě živelném parkování na přilehlých komunikacích, částečně dokonce zřejmě protiprávní, nadřazen legitimnímu a z pohledu platného práva legálnímu zájmu vlastníka sousedních pozemků na jejich rozvoji a výstavbě na nich. To soud nepovažuje za akceptovatelné.

74. Souhlasit se žalobci nelze ani v tom, když s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, tvrdí, že se správní orgány v posuzované věci nedostatečně zabývaly jejich tvrzeními, která vyvozovaly ze svého práva na kvalitu prostředí. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že správní orgány se zabývaly námitkami žalobců velmi detailně a své závěry v tomto směru přezkoumatelně zdůvodnily.
75. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítli neúplnost skutkových zjištění. Žalobci konstatují, že tato vada je přímým důsledkem nesprávného právního posouzení věci, když se správní orgány spokojily se zjištěním, že stavební záměr odpovídá co do počtu parkovacích stání vyhlášce OPVÚ, ale nezkoumaly dopady jeho realizace v širším kontextu.
76. Soud se žalobci souhlasí potud, že vady ve zjišťování skutkového stavu mají běžně původ v nesprávném právním náhledu na věc. Pokud totiž podle § 3 správního řádu platí, že správní orgán je při zjišťování skutkového stavu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, vyžaduje to od správního orgánu, aby si nejprve z jím aplikované právní normy ujasnil, jaké skutečnosti jsou v daném případě rozhodné.
77. Jak se však podává ze shora uvedeného zdůvodnění, soud se neztotožnil se žalobci v jejich tvrzení, že správní orgány v projednávané věci pochybily v právním posouzení věci. Neodpovídá skutečnosti, že by se správní orgány nezabývaly otázkou, jaké může mít realizace stavebního záměru důsledky pro stávající obyvatele lokality. Správní orgány se problematice parkovacích míst ve svých rozhodnutích věnovaly, přičemž zohlednily, že stavební záměr počítá s vyšším počtem parkovacích stání, než požaduje příslušná norma, přičemž dojde i ke zvýšení počtu parkovacích míst na přilehlém parkovišti. Správní orgány tedy ve svých závěrech vyšly z toho, že počet (legálních) parkovacích míst se v dané lokalitě s realizací stavebního záměru zvýší. Správní orgány naopak nemohou ve svých úvahách zohledňovat jiné otázky, případně uplatňovat vůči stavebníkovi jiné požadavky než ty, které plynou z platné právní úpravy. Je namístě připomenout, co při posuzování stavebního záměru v rámci společného územního a stavebního řízení ukládá stavební zákon ve svém § 94o. V ustanovení § 94o odst. 1 stavebního zákona jsou obsaženy požadavky, u nichž musí stavební úřad ověřit, zda je s nimi stavební záměr v souladu. Okruh otázek, kterými se musí stavební úřad zabývat, však není možno nad rámec právní úpravy rozšiřovat.

78. Jakkoli je pravdou, že žalobci v průběhu správního řízení navrhovali provedení důkazu šetření na místě samém, správní orgány nepochybily, když k jeho provedení nepřistoupily. Správní orgány nejsou povinny provést všechny účastníky řízení navrhované důkazy (§ 52 správního řádu), ale provádí dokazování právě jen v tom rozsahu, který je rozhodující pro náležité zjištění skutkového stavu v intencích § 3 správního řádu. Pokud pak žalobci namítají, že by při místním šetření měl být ověřen skutečný počet parkovacích míst, tedy zaparkovaných automobilů, což má být referenční údaj rozhodný pro vypořádání jejich námitek, mylí se. Především platná právní úprava nikde nestanoví, že by stavební úřad měl při posuzování stavebního záměru ve společném územním a stavebním řízení zjišťovat aktuální počet zaparkovaných automobilů v konkrétní lokalitě. Činí tak rozumně, protože zvláště v případě lokalit, v nichž je umožněno veřejné parkování, je údaj o počtu zaparkovaných automobilů v konkrétním čase ne příliš vypovídající (skutečnost, proč v daném čase parkuje v lokalitě méně či více automobilů, může mít celou řadu příčin, nelze ověřit, o či automobily se jedná, zda o vozy rezidentů či jen návštěvníků apod.). Nadto není jasné, jak by měl stavební úřad s případně zjištěným údajem dále pracovat nad rámec toho, k čemu je oprávněn a povinen z hlediska platného práva. Splňuje-li konkrétní stavební záměr stanovené veřejnoprávní předpoklady pro vydání povolení, nemůže je stavební úřad odeprít pouze s konstatováním, že v lokalitě pociťují stávající obyvatelé nedostatek parkovacích míst, zejména ne v situaci, kdy sám stavební záměr disponuje vyšším než předepsaným počtem parkovacích stání a rozšiřuje i kapacitu veřejně přístupného parkoviště. Pakliže pak žalobci vytýkají správním orgánům, že v posuzované věci vycházely pouze z vyznačených parkovacích míst (a nevzaly tedy v potaz parkování, které se zřejmě v dané lokalitě děje nelegálně), pak soud konstatuje, že ani nemohly postupovat jinak. Žalobci se nemohou dovolávat právní ochrany své protiprávní činnosti.
79. Není přitom pravdou, že by důkaz místním šetřením nebyl správními orgány proveden bez jakéhokoli odůvodnění. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí jasně uvedl, že je dostatečným způsobem obeznámen s dotčeným územím a příslušnou lokalitou, které se rozhodnutí týká, přičemž podklady a doklady poskytly dostatečný základ pro vydání daného rozhodnutí (str. 36).
80. Soud tedy shrnuje, že nezjistil, že by správní orgány v posuzované věci nedostatečně zjistily skutkový stav věci.
81. Ve čtvrtém žalobním bodu namítají žalobci porušení zásady proporcionality. I to spojují s otázkou parkování, přičemž dovozují, že správní orgány věc posuzovaly toliko prizmatem stavebníka a nedostatečně vyhodnotily zásah do jejich vlastnického práva.
82. Žalobci i v tomto žalobním bodu vycházejí z vlastní interpretace pojmu kvality prostředí, resp. pohody bydlení dle dřívější právní úpravy. S tímto výkladem daného institutu se však soud neztotožňuje, jak je patrné ze shora uvedeného odůvodnění. Z požadavku na zachování kvality prostředí dle § 20 odst. 1 vyhlášky OPVÚ nelze dovozovat vyšší nároky na zajištění parkovacích míst, než jaké plynou ze speciálního ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OPVÚ, zvláště když samo toto posléze citované ustanovení výslovně konstatuje, že splnění jeho požadavků zaručuje (z pohledu otázky počtu parkovacích stání) splnění požadavků dané vyhlášky.
83. Že se žalobci nemohou domáhat ochrany svého veřejného užívání příslušných pozemních komunikací (dokonce částečně protiprávního) tím, že budou bránit vydání společného povolení na stavební záměr, který sám disponuje více než předepsaným počtem

parkovacích stání a dokonce rozšiřuje i veřejné parkoviště v příslušné lokalitě, již soud rovněž osvětlil výše.

84. Nelze přitom souhlasit s názorem, že stavební záměr byl posuzován toliko prizmatem stavebníka. Stavební úřady vzaly při svém rozhodování v potaz i práva a zájmy stávajících obyvatel dané lokality; učinily tak však vždy v rozsahu stanoveném příslušnými právními předpisy. Z takto stanovených mezí nejsou stavební úřady oprávněny vybočovat a ze svého vlastního (libovolného) rozhodnutí přisuzovat některým zájmům vyšší než zákonnou míru ochrany. Tím by totiž vybočily ze zásady legality výkonu veřejné moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).
85. Není pak zcela zřejmé, co žalobci míní tím, že správní orgány nerespektovaly rovnost vlastnického práva. Není součástí výkonu vlastnického práva žalobců k jejich nemovitostem mít zajištěna parkovací stání na veřejné pozemní komunikaci k těmto nemovitostem přiléhajícím. Součástí vlastnického práva k bytovým jednotkám není parkovací stání na veřejné pozemní komunikaci. Takové pojetí jejich vlastnického práva by fakticky vylučovalo veřejné užívání těchto pozemních komunikací. To platí tím spíše, jak už soud shora rovněž konstatoval, že volné parkování na těchto komunikacích je z hlediska zákona o silničním provozu nelegální.
86. Z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak patrné, že pokud správní orgány uváděly, že parkování stávajících obyvatel lokality není předmětem řízení, resp. že je na volbě žalobců, jakým způsobem budou otázku svého parkování dále řešit, pokud ji považují za tíživou, byly tyto závěry vysloveny v kontextu dané věci tak, aby zdůraznily, že předmětem správního řízení bylo vydání společného povolení na stavební záměr. V rámci tohoto správního řízení tak bylo nutno zkoumat soulad stavebního záměru se zákonem vymezenými požadavky (§ 94o stavebního zákona), nikoli řešit otázku parkování žalobců či širěji otázku parkování na sídlišti Slovany. Správní orgány tedy žalobcům sdělovaly právě to, že nemohou vybočit ze zákona a prováděcími předpisy stanovených mezí posuzování stavebního záměru.
87. Odkazují-li pak žalobci na úpravu územního plánování, je soudu z jeho úřední činnosti známo, že se žalobci zúčastnili (v procesním postavení osob zúčastněných na řízení) řízení o zrušení příslušné části územního plánu města Plzně v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 59 A 18/2018, přičemž byli neúspěšní (viz rozsudek ze dne 25. 6. 2019, č. j. 59 A 18/2018-46). Kasační stížnost, kterou proti tomuto rozsudku podal navrhovatel (tedy nikoli žalobci), byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 7 As 301/2019-32. Sami žalobci však coby navrhovatelé příslušnou část územního plánu města Plzně nenapadli. Nemohou proto nyní v řízení se zcela jiným předmětem s úspěchem namítat, že úprava územního plánování proběhla nezákonně. To, že stavební záměr je v souladu s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 18 a § 19 stavebního zákona, konstatoval a odůvodnil ve svém rozhodnutí již správní orgán I. stupně (str. 15 a 34).
88. Soud pak nemá za to, že skutečnost, kdo byl právním předchůdcem vlastníka stavebních pozemků, hraje nějakou roli při ochraně jeho vlastnického práva, případně má mít dopad na zvýšenou, popřípadě sniženou ochranu vlastnického práva vlastníků dalších nemovitostí v dané lokalitě. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Žalobci pak nemohou vytýkat správním orgánům, že vlastnické právo k určitému pozemku na stavebníka převedl městský obvod Plzeň 2. Jednak není patrné, co by z této skutečnosti mělo významného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyplývat pro projednávanou věc s ohledem na shora zmíněný rovný obsah vlastnického práva, jednak je nutno připomenout, že výkon působnosti stavebních úřadů je v případě úřadů orgánů územně samosprávných celků výkonem přenesené působnosti (§ 13 odst. 3 stavebního zákona), takže nemá nic co do činění s výkonem vlastnického práva těchto územně samosprávných celků (právní jednání daného územně samosprávného celku v soukromoprávním styku k ničemu nezavazuje jeho orgány při výkonu přenesené působnosti). Tvrdí-li proto žalobci, že argumentace vlastnickým právem stavebníka je nepřipadná proto, že stavebník získal určitý pozemek od městského obvodu Plzeň 2, nelze tomu přisvědčit.

89. Konečně se soud zabýval pátým žalobním bodem. V něm žalobci tvrdí, že správní orgány nedostatečně zohledňují zájmy stávajících obyvatel lokality.
90. Především soud poukazuje na to, co už byl řečeno výše: stavební úřady posoudily stavební záměr mj. i z hlediska jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování. Stavební záměr je v souladu s územním plánem města Plzně. Stavební záměr byl posouzen i z hlediska svého souladu s ostatními zákonnými požadavky ve smyslu § 94o stavebního zákona. Pokud pak žalobci uvádějí, že stavební záměr měl podléhat zkoumání optikou svých dopadů v komplexu řešeného území jako celku, vskutku není jasné, co mají konkrétně na mysli. Není totiž zřejmé, zda se žalobci domáhají toho, aby stavební záměr býval byl posouzen ještě skrze jiné než ustanovením § 94o stavebního zákona stanovené hledisko (a z jakého důvodu se tak mělo případně stát), případně zda namítají, že provedené posouzení zákonem stanovenými hledisky bylo z jejich pohledu deficitní. Tato žalobní námitka je tak formulována vysoce vágně.
91. Pokud pak jde o přezkum koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Plzně ze dne 6. 4. 2022, č. j. MMP/115292/22, sp. zn. SZ MMP/067349/22, v němž Magistrát města Plzně konstatoval soulad stavebního záměru s územním plánem, cíli a úkoly územního plánování, konstatuje soud, že žalobci mají obecně vzato pravdu v tom, že citované koordinované stanovisko, stejně jako každé jiné závazné stanovisko, které je podkladem pro vydání rozhodnutí, podléhá přezkumu podle § 149 odst. 7 správního řádu. Podle první věty tohoto ustanovení platí: *„Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“*
92. Žalobci přitom poukazují na část III. svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž tvrdí, že právě v ní shrnuli argumenty, které směřují proti citovanému koordinovanému závaznému stanovisku, to ale nebylo v rozporu s citovanou právní úpravou podrobeno příslušnému přezkumu.
93. Soud však ze správního spisu zjistil, že v uvedené části odvolání žalobců ze dne 3. 1. 2023 se nenachází žádná výtku směřovaná vůči uvedenému koordinovanému závaznému stanovisku, a to ani formálně (tj. že by vůbec bylo toto koordinované závazné stanovisko v dané části odvolání zmíněno či označeno), ale ani po materiální, tj. po obsahové stránce. Žalobci v této části svého odvolání toliko tvrdí, že správní orgán I. stupně upřednostnil zájmy stavebníka před jejich zájmy, což se nejvíce projevuje v otázce dostupnosti parkovacích míst (odst. 16 odvolání), že tvrzená redukce zkoumání stavebního záměru toliko na posouzení jeho souladu s vyhláškou OPVÚ a s územním plánem odporuje účelu a smyslu celého stavebního zákona, takže je nutné podrobné posouzení stavebního záměru i z hlediska dopadů na stávající obyvatele dotčené lokality (odst. 17 odvolání), resp. že je

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nutná detailní analýza dopadů výstavby (odst. 18 odvolání). Současně je nutno konstatovat, že sami žalobci v této části svého odvolání opakovaně zmiňují, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že je stavební záměr v souladu s územním plánem města Plzně, aniž by tuto skutečnost jakkoli zpochybnili.

94. Žalobci tedy ve svém odvolání nebrojili proti obsahu uvedeného koordinovaného závazného stanoviska, a proto neiniciovali jeho přezkum ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí proto není zatíženo žalobci vytýkanou procesní vadou.

Závěr a náklady řízení

95. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobci domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tak žalobu zamítl.
96. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný se nicméně práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
97. Výrokem III. konečně soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. *„osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“* V projednávaném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jim ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Soudu zároveň nejsou známy žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by přesto osobám zúčastněným na řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Soud tak výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. února 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu